

Czyżewka Hoje przeżycia w Rosji 10421

W 1940 roku 10 lutego rano pierwsze spatismy wtem
otworzyły się drzwi i wesoło enkawude odczytali rozkaz
ze wywożą nas do Rosji, dając godzinę czasu do zabrania
się, wszyscy stanęliśmy jak wryci nie wiedzieliśmy
co mamy robić. Otwierali nas na główną stację i zatado=
wali do wagonów. W ciasnym i zamkniętych wagonach
jechalismy przez polskie wsie i miasta przyjechalismy
do Baranowicz tam stalismy kilka dni nigrdzie nas
nie wypuszczano, przegrzuli nas do drugiego transportu
i pojechalismy dalej, przejechalismy polsko sowiecką
granice, droga nas wiodła rosyjską ziemią przez
dzikie stepy i kotchozy. Jechalimy bardzo dlugo, co
rano dawali nam na starych chleb, zupę i wodę,
a przyjechalimy na posiołek. Zamieszkalimy w
duszych barakach ktore stacrat nachoto gęsty las i
góry. Tatus chodzil do pracy, pracowal w lesie przy
zrabie drew, zarabial bardzo malo tyle ze tylko wysta=
rzyto na czarny chleb. Zycie spedzalimy smutno z

z myślą o Polsce. Sowietci ²znęcali~~si~~ się nad nami
kazali pracować w święto nie dawali chleba i poczymku
Dnia 3 września robią zebranie i ogłaszają nam amnestję,
ze jesteśmy już wolnymi гражданами polskimi.
Po całej przemowie komendanta zaśpiewaliśmy wszyscy
(w) jeszcze Polska nie zginęła. Na drugi dzień do pracy
już niket nie poszedł wydano nam udostowierenia
i pomatu zaczęli się wszyscy przygotowywać do podróży i
wyjeżdżać. Mężczyźni z bagażem jechali górską rzeką
na tratwach a my szliśmy pieszo przez góry i lasy
sto kilometrów do stacji. Na stacji było bardzo trudno
o bilet bo było przepelnienie trzeba było stać kilka dni, gdy
kupiliśmy bilet pojechaliśmy Sybir. Za kilka dni przyjecha-
liśmy do Buzutuku tam byliśmy cały tydzień. Z Buzutuku
wszystkich Polaków skierowano do Tarkientu, wydali
nam na drogę żywność i pieniądze i ruszyliśmy w
drogę. Jechaliśmy przez stepy pustynie dwa tygodnie
w wagonie było ciasno i gorąco, przyjechaliśmy do
Kaganu i tam wysiedliśmy, ja zachorowałam i zabrano

mnie do szpitala a ³rodzice i brat zostali na stacji.
Ja byłam ciężko chora na tyfus, leżałam w szpitalu
3 miesiące a rodzice odjechali do kotchozu, tatusi pracował
bardzo ciężko nie było co jeść i zachorował ciężko na
tyfus plamisty i odwieziono tatusia do szpitala w którym
leżał cały miesiąc w kotchozie został brat z mamusią
wtedy ja wyzdrowiałam i wróciłam do kotchozu nie było
co jeść zaczęliśmy jeść makuch a pracować trzeba było,
co drugi dzień chodziłismy do szpitala odwiedzałismy
tatusia gdy tatus wrócił do domu pracowali we troje
ale było trudno wyżyć bo bardzo mało płacili. Dowiedzieli-
smy się że tworzą się junacy. W wielką sobotę przed
Wielkanocą poszedł brat na placówkę dowiedzieć się
kiedy będą odjeżdżać do junaków i jak nas w tem dniu
szedł transport i brat odjechał do Gazar i więcej nie
wrócił do kotchozu. W kotchozie było źle nie było co jeść
i ja poszłam do ofronki po tygodniu odjechałam 28 maja
do junaczek do Gazar mieszkaliśmy w kotchozie Karkin-
batarz stoczyły nas naokoło dzikie stepy i pustynie.

z myślą o Polsce. Sowieci ²znęcali się nad nami
kazali pracować w święto nie dawali chwili poczynku
Dnia 3 września robią zebranie i ogłaszają nam amnestję,
ze jesteśmy już wolnymi гражданами polskimi.
Po całej przemowie komendanta zaśpiewaliśmy wszyscy
(w) jeszcze Polska nie zginęła. Na drugi dzień do pracy
już nikt nie poszedł wydano nam udostowierzenia
i pomatu zaczęli się wszyscy przygotowywać do podróży i
wyjeżdżać. Mężczyźni z bagażem jechali górską rzeką
na tratwach a my szliśmy pieszo przez góry i lasy
sto kilometrów do stacji. Na stacji było bardzo trudno
o bilet bo było przepiętnie trzeba było stać kilka dni, gdy
kupiliśmy bilet pojechaliśmy Sybir. Za kilka dni przyjecha-
liśmy do Burutuku tam byliśmy cały tydzień. Z Burutuku
wszystkich Polaków skierowano do Tarskientu, wydali
nam na drogę żywność i pieniądze i ruszyliśmy w
drogę. Jechaliśmy przez stepy pustynie dwa tygodnie
w wagonie było ciasno i gorąco, przyjechaliśmy do
Kaganu i tam wysiedliśmy, ja zachorowałam i zabrano

mnie do szpitala a ³rodzice i brat zostali na stacji.
Ja byłam ciężko chora na tyfus, leżałam w szpitalu
3 miesiące a rodzice odjechali do kotchozu, tatusi pracował
bardzo ciężko nie było co jeść i zachorował ciężko na
tyfus plamisty i odwieziono tatusia do szpitala w którym
leżał cały miesiąc w kotchozie został brat z mamusią
wtedy ja wyzdrowiałam i wróciłam do kotchozu nie było
co jeść zaczęliśmy jeść makuch a pracować trzeba było,
co drugi dzień chodziłismy do szpitala odwiedzałismy
tatusia gdy tatusi wrócił do domu pracowali we troje
ale było trudno wyżyć bo bardzo mało płacili. Dowiedzieli-
śmy się że tworzą się junacy. W wielką sobotę przed
Wielkanocą poszedł brat na placówkę dowiedzieć się
kiedy będą odjeżdżać do junaków i jak raz w tym dniu
szedł transport i brat odjechał do Gazar i więcej nie
wrócił do kotchozu. W kotchozie było źle nie było co jeść
i ja poszłam do ofronki po tygodniu odjechałam 28 maja
do junaczek do Gazar mieszkaliśmy w kotchozie Kiarkim-
batarz stoczyły nas naokoło dzikie stepy i pustynie.

Było mi bardzo smutno, tęskniłam za rodzicami i
myślałam o tym kiedy się z nimi zobaczę. Dnie były długie
i smutne tak spędzałam czas w jurnackach aż
zblizył się dzień wyjazdu za granicę, gdy otrzymaliśmy
tę wiadomość nie wiedzieliśmy co mamy robić z radości
że jesteśmy wyzwoleni. Dnia 12 sierpnia wyjechalismy
poczta morską Kaspijskie do Persji jesteśmy teraz w
Isfahanie jest nam tu bardzo dobrze opiekuje się nami
delegatura i Brygada Podkarpaska. **10421**

Cyżewska Leokadia. kl. VI. a.

